

24.07.2023 PONEDELJEK Krištof, mučenec		
25.07.2023 TOREK Jakob Starejši, apostol		
26.07.2023 SREDA Joahim in Ana, starši D.Marije		
27.07.2023 ČETRTEK Celestin, papež		
28.07.2023 PETEK Viktor I., papež		
29.07.2023 SOBOTA Marta, Lazarjeva sestra	KAPELA ob 19h	+ ANTON TURK, Šepulje
30.07.2023 17 NEDELJA MED LETOM Peter Krizolog, škof in c.učitelj	KAZLJE TOMAJ ob 10.00	NI NAROČENE MAŠE ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

ŽUPNIJA TOMAJ
16 NEDELJA MED LETOM

Štev.30/LETO XI.

23. JULIJ 2023

Pustite oboje skupaj rasti do žetve
Iz svetega evangelija po Mateju ([Mt 13,24-43](#))

Tisti čas je Jezus povedal množicam priliko. Rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi. Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel. Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: »Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?« Dejal jim je: »Sovražnik je to storil.« Služabniki pa so mu rekli: »Hočeš torej, da gremo in jo pobremo?« »Nikakor,« je dejal, »da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.« Še drugo priliko jim je povedal; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnu, ki ga je nekdo vzel in vsejal na svoji njivi. To je res najmanjše od vseh semen; ko pa zraste, je večje kakor zelišča in postane drevo, tako da priletijo ptice

neba in gnezdiijo na njegovih vejah.«

In povedal jim je spet drugo priliko: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in ga umésila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Vse to je Jezus povedal množicam v prilikah in ničesar jim ni govoril brez prilike, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi: »Odprl bom svoja usta v prilikah, izrekel bom, kar je skrito od začetka sveta.«

Tedaj je odpustil množice in šel v hišo. Njegovi učenci so pristopili k njemu in rekli: »Razlôži nam priliko o ljuljki na njivi.« Odgovoril je in rekel: »Sejalec dobrega semena je Sin človekov. Njiva je svet. Dobro seme so sinovi kraljestva, ljuljka pa sinovi hudiča. Sovražnik, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev je konec sveta, žanjci pa so angeli. Kakor torej pobirajo ljuljko in jo sežigajo v ognju, tako bo ob koncu sveta. Sin človekov bo poslal svoje anjele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je v spotiko, in tiste, ki delajo krivico. Vrgli jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi. Takrat bodo pravični svetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta. Kdor ima ušesa, naj posluša.«

Duhovna spodbuda

Kaj se nam tako mudi?

Če preteklotedensko priliko o sejalcu beremo moralistično (to je, kakšno seme sem v svojem življenju), bi naredili enako napako, če bi s priliko o ljujki naredili isto kot liturgija sv. Besede predstavlja danes.

Predvsem pa bi tvegali, da

ne bi popolnoma razumeli drugih dveh »mikroprilik«, ki jo spremljata, tiste o gorčičnem zrnu in tiste o kvasu. Branje v moralističnem smislu bi pomenilo vprašati se, ali tudi mi v svojem srcu, v svojem življenju, v družbenih odnosih, v naši krščanski skupnosti doživljamo prisotnost ljujke, ki skriva dobroto pšenice, in se vprašali, kaj lahko naredi tako, da lahko pšenica še dozori. Pri tem bi pozabili na namen, s katerim Jezus oznanja prilike o Božjem kraljestvu, ki ni, da bi se spraševali, kako sprejemamo Kraljestvo v našem življenju, ampak da bi v nas vlil upanje: upanje, tj. da se kljub vsemu Božje kraljestvo in njegova moč uresničujeta v naši osebni zgodovini in v zgodovini človeštva. Kljub vsemu: kljub prisotnosti zla (ki ima osebno, pa tudi družbeno strukturno razsežnost), kljub površnosti naše vere, brezbriznosti do Besede življenja, naši želji po pojavnosti v družbi in posedovanju, pa tudi kljub majhni razgledanosti in priljubljenosti, ki jo ima evangelij v očeh človeštva.

Kajti – to bomo danes dobro videli – gre za navidezno “nepomembnost” Božjega kraljestva v primerjavi z mnogimi življenjskimi stvarmi, ki je z mnogimi drugimi zemeljskimi »kraljestvi« res razorožujoča: a moč, ki jo vsebuje, je impresivna, predvsem pa ne preneha pred Ničem. Tudi zato, ker Bog ve, kako rešiti neuspehe in stiske, ki jih doživljamo v življenju: in to počne na diametralno nasproten način od tistega, ki bi ga mi posvojili in ki se, tako kot njegovi učenci, raje sooča s težavami tako, da jih rešuje nenadoma, takoj in brez sredstev, zato smo prepričani, da lahko dobro zmaga na bolj očiten in takojšen način, če izkoreninimo zlo iz nas na drastičen in takojšen način.

Toda Bog ne misli tako. Če bi lastnik njive, na kateri je bilo posejano dobro seme, poslušal svoje delavce, ki so, ko so opazili plevel, ki raste na njivi skupaj s pšenico, hoteli takoj izrjaviti, tista pšenična njiva ne bi obrodila nič: tveganje za žetev skupaj s slabo travo, tudi dobro žito bi bilo uničeno, in žetev gotovo ne bi dala pričakovanega sadu.

Plevel - ljujka (slaba pšenica) in dobra pšenica lahko preprosto sobivata: žetev bo takrat priložnost za razvrščanje, da ločimo dobre rastline od slabih.

Včasih je več nerazumevanja v srcih služabnikov kot na božji njivi: kajti naša zmotna vrednotenja in predvsem napačna miselnost naredijo več škode kot zlo, ki bi ga radi odpravili. Pogosto tudi mi razmišljamo kot služabniki, prepričani, da družba, skupina ljudi, skupnost – celo cerkvena skupnost – delujejo bolje, če se zlo iz njih izkorenini takoj, z drastičnimi sredstvi: in tako težimo k ustvarjanju skupnosti nekaj izbranih, »nekaj vidne elite, a dobrih - čistih in neomadeževanih od sveta«, skrbno izbranih ljudi, ki se zaradi njihove domnevne dobrote ločijo od drugih.

Toda dobro in zlo sobivata na tako

združen način v družbi in v srcih vsakega od nas, da je njuna ločitev izjemno težka, če ne celo nemogoča, razen če ni resne škode za vse, tudi za dobro, ki ga lahko zgradite.

Jezusovo povabilo služabnikom evangelija – in nam – je **potrpežljivost**: potrpežljivost, da čakamo, da bomo še naprej – kolikor je le mogoče – dobro zrno in pustili, da dobro raste in zmaguje. Bo tudi zlo raslo? Seveda, nedvomno in je neizogibno: a v Božjem načrtu ni zlo tisto, ki ima zadnjo besedo. Na koncu vedno zmaga dobro. In »na koncu« ne pomeni nujno na koncu časa ali na koncu našega obstoja: pomeni tudi na koncu posamezne zgodbe, situacije, poti, nečesa, kar ima točno določen čas in prostor. Seveda pa ni odvisno od nas, da poznamo čas žetve. Je del skrivnosti Kraljestva, katerega moč vedno zmaga. Tudi ko se kaže v skrivanju, v majhnosti ali celo v preobleki navidezne nekoristnosti.

Vsak judovski kmet v Jezusovem času, ko ga je slišal govoriti o gorčičnem zrnu, je vedel, o čem govori: o semenu neuporabne in plevelne rastline, o semenu, velikem kot drobca prahu, in prav zaradi tega razloga ga je zlahka prenašala veter povsod, kjer je bilo malo zemlje, zlasti na kmečkih vrtovih, kjer je toliko rasla, da je mogla dajati senco in zavetje. Ne da bi zapravljali čas za gradnjo ograj in zidov, ki ločujejo dobro od slabega, tako zelo – to je dobro znano – pustimo da plevel raste tudi med grapami kamenja tudi na kraških gmajnah. A poleg njega bo zraslo tudi marsikaj dobrega. Bodimo potrpežljivi in ne omahujmo.